

[Ømann.]

til vort nationalprodukt, i forhold til vor udenrigsomsætning. Jeg indrømmer, at det ikke var den vurdering, der var fremme her i går; der var meget vovede vurderinger. Der var en vurdering fra den tidligere økonomiministers side om, at vi aldeles ikke kunne skaffe den lånekapital fra udlandet, vi havde brug for, hvis først vi sagde nej til fællesmarkedet. Hvad ved hr. Nyboe Andersen egentlig om det? Jeg synes, det er en så vovet påstand fremsat af en økonomisk professor, at man må sige: her er han mere politiker end objektiv videnskabsmand.

Der var andre vildskud fra debatten i går. Jeg skal ikke fremhæve dem. Jeg tror, at de har talt for sig selv. Jeg tror, at de, der kommer med den slags påstande, efterhånden har opdaget, at de slår igen, for der er gået inflation i disse påstande. Jeg tror også, at et medlem som hr. Erhard Jakobsen har konstateret dette og gjorde det i går, da han kom med sin påstand om en øjeblikkelig devaluering på 25 pct.

Vel, det er da klart, at der skal træffes beslutninger i tilfælde af et nej, politiske beslutninger, og det er klart, at vi ikke kan køre videre, som vi hidtil har gjort det med hensyn til produktionspolitikken, med hensyn til vores økonomiske politik, men det er ting, der skulle være rettet i alle tilfælde.

Det, der er hovedsagen, er, at hvis vi siger ja, giver vi vore redskaber fra os til at føre en økonomisk politik sådan, som vi ønsker den. Og her må jeg komme ind på et område, som jeg synes i nogen grad blev forsømt ved debatten i går. Jeg synes, at der fra tilhængerside var megen tavshed om det kapitel i EF-problematikken, der hedder Wernerrapporten, der hedder Rådsbeslutningerne af februar-marts 1971, og de senere i denne anledning truffene beslutninger. Det var, som om det ikke måtte fortælles, at første etape af denne valutारiske, monetære union, som forudser fælles møntfod inden for et tiår, er vedtaget, at der tillige ligger en hensigtsbeslutning om, at anden og tredje fase af denne plan skal realiseres, og at endvidere disse beslutninger, disse dokumenter hører med til det, som de danske repræsentanter satte deres navn under i januar i år.

Der bliver derimod gjort meget ud af at sige, at Wernerrapporten slet ikke blev til noget, aldeles ikke blev vedtaget. Det gjorde den med nogle få ændringer, nemlig at franskmændene ikke ville gå med til nye supernationaler organer. Ja vel, det hindrer ikke, at man styrker de allerede værende organer, og det hindrer ikke den udvikling, som jeg absolut ikke synes er betryggende, og som hr. Niels Helveg Petersen omtalte i går, nemlig at det ser ud, som om man opbygger samarbejdet ganske uden om EF-institutionerne. Der er et forpligtende arbejde, man kan ikke formelt komme igennem med at bygge institutioner op; ja men så gør man det bare alligevel, og de faktiske bindinger er store nok til, at det nok skal gå.

Det må altså anses for sandsynligt, at man vil fortsætte bestræbelserne på at udvikle og fremme denne meget snævre union, som jo vil påvirke hele det økonomiske liv herhjemme. Så sent som i går var der en avisartikel i Berlingske Tidende med overskriften: EF går i gang med de store fællesøkonomiske spørgsmål. Europas inflation skal bekæmpes og monetær union oprettes.

I januar i år blev der i flugt af Rådsbeslutningen af 1971 nedsat en særlig kommission, som skulle sørge for koordineringen af den økonomiske politik inden for fællesmarkedet, herunder også budgetpolitikken, som skulle forelægge direktiver for Rådet, som disse interpellationer kunne give anledning til.

Se, jeg mener, det er på dette punkt: hvilken risiko og sandsynlighed er der for en glidende harmonisering og integration og en dermed følgende opgivelse af dansk selvbestemmelsesret, det er på dette punkt jeg synes at uklarheden stadig består, og at vi ikke fra tilhængernes side har fået noget afgrørende svar.

Nu kan man sige, at det er jo ikke afgørende, hvad danske politikere vil i denne forbindelse, og det skal jeg senere vende tilbage til. Men selv om så var, så har denne debat vist en forskellig vilje til integration. Det blev sagt, at modstanderne nok var en broget flok, men man må også spørge: er der en fællesnævner netop i dette spørgsmål for hr. Stetters synspunkter og for statsministerens synspunkter og for den sags skyld også markedsministerens? Hr. Stetter sagde, at han og hans parti ville være med til at ud-